1961
ଏପ୍ରିଲ 27

ଜାୱାଲା ରାମ୍

ବନାମ

ପେପସୁ ରାଜ୍ୟ

(ପି. ବି. ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡକର, ଏ. କେ. ସରକାର,

କେ. ଏନ୍. ୱାଞ୍ଚୁ, କେ. ସି. ଦାସ ଗୁପ୍ତା ଏବଂ

ଏନ୍. ରାଜଗୋପାଳ ଆୟାଙ୍ଗର ନ୍ୟାୟାଧୀଶବୃନ୍ଦ)

କେନାଲ ଶୁଳ୍କ - ଜଳର ବ୍ୟବହାର, ଯଦି "ଅପରାଧ" - ବିଶେଷ ଦେୟ ଆଦାୟ "ଜୋରିମାନା" ର ପର୍ଣ୍ୟ ହୁଏ କି - ଉତ୍ତର ଭାରତ କେନାଲ ଏବଂ ଜଳନିକାସ ଅଧିନିୟମ, 1873 (1873ର VII), ଧାରା. 31-ପେପସୁ ସିରହିନ୍ଦ କେନାଲ ଏବଂ ପଶ୍ଚିମ ଯମୁନା କେନାଲ ନିୟମ (ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ଏବଂ ବୈଧତା) ଅଧିନିୟମ (1954 ର ସଂଖ୍ୟା IV), ଧାରା 3, 4-ସିରହିନ୍ଦ କେନାଲ ନିୟମାବଳୀ, ନିୟମ 32, 33 ।

କେତେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏକ କେନାଲ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ କରିଥିବା ଅଭିଯୋଗରେ ମାମଲା ରୁଜୁ କରାଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଦୋଷମୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ପରେ କେନାଲ ଅଧିକାରୀମାନେ କେନାଲରେ ହୋଇଥିବା କ୍ଷୟକ୍ଷତି ପାଇଁ ଗ୍ରାମବାସୀ ଦାୟୀ ବୋଲି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଉପନୀତ ହୋଇ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଉପରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର କେନାଲ ଶୁଳ୍କ ଆଦାୟ କରିଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ବିଧାନର ଧାରା 226 ଏବଂ 227 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ କାରଣ ମାମଲାଟି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଣ୍ଣିତ *ମୁକୁନ୍ଦି ରାମ ବନାମ ନିର୍ବାହୀ ଯନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ* ମାମଲା (1954 ର LPA/FAO ସଂଖ୍ୟା 58) ର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଥିଲା । ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ପେପସୁ ସିରହିନ୍ଦ କେନାଲ ଏବଂ ପଶ୍ଚିମ ଯମୁନା କେନାଲ ନିୟମାବଳୀ (ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ଏବଂ ବୈଧତା) ଅଧିନିୟମ (1954 ର ସଂଖ୍ୟା IV) ର ଧାରା 3, ଏବଂ 4 ଅସାମ୍ବିଧାନିକ ଅଟେ ଯେହେତୁ ଏହା ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 20 (1) ର ଉଲ୍ଲଂଘନ କରେ ଓ ଯେହେତୁ ସେମାନେ ଅପରାଧ ଘଟିବା ସମୟରେ ପ୍ରଚଳିତ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡିତ କରାଯିବାଠାରୁ ଅଧିକ ଦଣ୍ଡ ଦିଆଯାଇଛି ।

ଏହା ରାୟ ନିଆଗଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜଳର ବ୍ୟବହାର "ଅପରାଧ" ନୁହେଁ ଏବଂ ଉତ୍ତର ଭାରତ କେନାଲ ଏବଂ ଜଳନିକାସ ଅଧିନିୟମ, 1873ର ଧାରା 31 ସହିତ ପଢାଯାଉଥିବା ସିରିହିନ୍ଦ କେନାଲ ନିୟମର ନିୟମ 32 ଏବଂ 33 ଅନୁଯାୟୀ ଏପରି ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 20 (1) ଅନୁଯାୟୀ ବିଚାର କରିବାକୁ ଥିବା ଅପରାଧ ପାଇଁ "ଜୋରିମାନା" ଲାଗୁ ହୋଇନଥିଲା ।

ମକବୁଲ ହୁସେନସ୍ ମାମଲା, [1953] ଏସ୍. ସି. ଆର୍. 730ରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲୀୟ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 43/1958 ।

1955 ମସିହାର ଦେୱାନୀ ବିବିଧ ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 173 ରେ ପୂର୍ବତନ ପେପସୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ 1956 ଏପ୍ରିଲ୍ 11ତାରିଖରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ *ନୌନୀତ ଲାଲ* ।

ଉତ୍ତରଦାତା ପାଇଁ *ପଞ୍ଜାବର ମହାଧିବକ୍ତା ଏସ୍. ଏମ୍. ଶିଖରି , ଗୋପାଳ ସିଂ ଏବଂ ଡି. ଗୁପ୍ତା* ।

1961 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 27ରେ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା

ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଦାସ ଗୁପ୍ତା - ନରୱାଣା ତହସିଲର ସିମଲା ଗ୍ରାମର 51 ଜଣ ଆବେଦନକାରୀ ପଟିଆଲା ସ୍ଥିତ ପେପସୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଏବଂ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 227 ଅନୁଯାୟୀ ନରୱାଣା ପ୍ରଭାଗୀୟ କେନାଲ କମିଶନରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଜଳ ଶୁଳ୍କ ଓ ତୱାନ ଦେୟ ଆଦେଶ ବିରୋଧରେ ଆଶ୍ୱସ୍ତି ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଏହା ଜଣାପଡୁଛି ଯେ, 1951 ମସିହା ସେପ୍ଟେମ୍ବର 1 ତାରିଖ ରାତିରେ ସିର୍ସା ଶାଖା କେନାଲର ବାମ କୂଳରେ ଏକ କାଟ ହୋଇଥିଲା । କେନାଲକୁ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ କରିଥିବା ଅଭିଯୋଗରେ କେତେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିରୋଧରେ ମାମଲା ରୁଜୁ କରାଯାଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ଖଲାସ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ପରେ ନରୱାଣାର କେନାଲ ବିଭାଗୀୟ ଅଧିକାରୀ, ନରୱାଣାର ଉପଖଣ୍ଡ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ସୁପାରିଶ କ୍ରମେ ଏହି ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ବିଶେଷ ଦେୟ ଲାଗୁ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଆଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ନରୱାଣାର କେନାଲ ପ୍ରଭାଗୀୟ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଆବେଦନରେ ଉପଖଣ୍ଡ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଆଦେଶରେ ଆଂଶିକ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ଚାଷ ଜମି ଉପରେ 6 ଗୁଣା ଓ ଚାଷ ହୋଇନଥିବା ଜମି ଉପରେ 6 ଗୁଣା ଓ ସିମଲା ଗ୍ରାମର ଜଳ ଭଣ୍ଡାର ଉପରେ ବୃହତ୍ ହାରରେ ଶୁଳ୍କ ଆଦାୟ କରିବାକୁ ଆଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ସିମଲାର ଗ୍ରାମବାସୀମାନେ ଏହି ବିଭାଜନ ପାଇଁ ଦାୟୀ ଥିଲେ ଏବଂ ସାଧାରଣ ହିତ ପାଇଁ ହାତ ମିଳାଇଥିଲେ ବୋଲି ତାଙ୍କର ଏହି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଆଧାରରେ ଏହି ଶୁଳ୍କ ଲାଗୁ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏକ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଆଦେଶ ମାଧ୍ୟମରେ ଆବେଦନ କୁ ଖାରଜ କରି କହିଥିଲେ ଯେ ଏହି ଆବେଦନ ରେ ଜଡିତ ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡିକ *ମୁକାଣ୍ଡି ରାମ ବନାମ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ ଯନ୍ତ୍ରୀ* (1954 ର LPA/FAO ସଂଖ୍ୟା 58) ମାମଲାରେ ସେହି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଏକ ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇଛି ଏବଂ ଆବେଦନ କାରୀଙ୍କ ଓକିଲ ଆବେଦନ କୁ ସମର୍ଥନ କରିବା ପାଇଁ କିଛି କହି ନାହାଁନ୍ତି ଏବଂ ଏହା ଉପରେ ଚାପ ପକାଇନଥିଲେ । ଏହି ଖାରଜ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରାଯାଇଛି ।

1961
ଜାୱାଲା ରାମ୍
ବନାମ
ପେପସୁ ରାଜ୍ୟ

ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଦାସ ଗୁପ୍ତା

ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ନୌନିତ ଲାଲ ଆବେଦନର ସମର୍ଥନରେ ଉଠାଯାଇଥିବା ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ପୂର୍ବରୁ, ବିଚାର ଆବଶ୍ୟକ କରୁଥିବା ଆଇନର ପ୍ରାବଧାନ ଗୁଡ଼ିକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ସୁବିଧାଜନକ ହେବ ।

ଉତ୍ତର ଭାରତ କେନାଲ ଏବଂ ଜଳନିକାସ ଅଧିନିୟମ, 1873ର ଧାରା 31, ଯାହା ସ୍ୱୀକାରଯୋଗ୍ୟ ଭାବରେ ସିରସା ଶାଖା କେନାଲ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ, ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବାକୁ ଥିବା ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହାରରେ ଚୁକ୍ତିନାମା ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ନିଆଯାଇଥିବା କେନାଲ ଜଳ ଯୋଗାଣ ପାଇଁ ଜଳ ଦର ଆଦାୟ କରିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରେ । ତଥାପି, ପଟିଆଲା ରାଜ୍ୟରେ ଥିବା ସିରସା ଶାଖା କେନାଲ ସମ୍ପର୍କରେ କେନାଲ ଜଳର ଏପରି ଅନଧିକୃତ ଯୋଗାଣ ପାଇଁ ଶୁଳ୍କ ଆଦାୟ ସମ୍ପର୍କରେ କୌଣସି ନିୟମ ପ୍ରଣୟନ କରାଯାଇ ନାହିଁ । ତଥାପି ପଞ୍ଜାବ ସରକାର ସିରହିନ୍ଦ କେନାଲ ଏବଂ ଏହାର ଶାଖା ଏବଂ ପଶ୍ଚିମ ଜୁମ୍ନା କେନାଲ ଏବଂ ଏହାର ଶାଖାଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ଯଥାକ୍ରମେ ଏପ୍ରିଲ 1873 ଏବଂ ଅଗଷ୍ଟ 1878 ରେ ନିୟମ ପ୍ରଣୟନ କରିଥିଲେ ।ଏହି ନିୟମାବଳୀକୁ ସମୟ ସମୟରେ ସଂଶୋଧନ କରାଯାଇଥିଲା । ଯେଉଁ ସମୟରେ ଉପପ୍ରଭାଗ ଅଧିକାରୀ ତାଙ୍କର ସୁପାରିଶ କରିଥିଲେ ଏବଂ ବିଭାଗୀୟ କେନାଲ ଅଧିକାରୀ ତାଙ୍କର ଆଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ସେତେବେଳେ ଏହି ନିୟମଗୁଡିକ ପେପସୁକୁ ବିସ୍ତାର କରାଯାଇନଥିଲା । କମିଶନରଙ୍କ ନିକଟରେ ଆବେଦନ ବିଚାରାଧୀନ ଥିବା ବେଳେ ପେପସୁ ସିରହିନ୍ଦ କେନାଲ ଏବଂ ପଶ୍ଚିମ ଜୁମ୍ନା କେନାଲ ନିୟମ (ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ଏବଂ ବୈଧତା) 1954ର ଅଧିନିୟମ ସଂଖ୍ୟା IV ପେପସୁ ରାଜ୍ୟ ବିଧାନମଣ୍ଡଳ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 3 1948 ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ 1ତାରିଖ ଠାରୁ ପିଛିଲା ପ୍ରଭାବ ସହିତ ପେପସୁ ରାଜ୍ୟକୁ ସିରହିନ୍ଦ କେନାଲ ନିୟମ ଏବଂ ପଶ୍ଚିମ ଜୁମ୍ନା କେନାଲ ନିୟମ ଲାଗୁ ହୋଇଥିଲା । ଧାରା 4 ଅନୁଯାୟୀ ଅଗଷ୍ଟ 1,1948 ଠାରୁ , ପେପ୍ସୁ ସିରହିନ୍ଦ କେନାଲ ନିୟମ କିମ୍ବା ପଶ୍ଚିମ ଜୁମ୍ନା କେନାଲ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ କରାଯାଇଥିବା ଯେକୌଣସି ପଦକ୍ଷେପ କିମ୍ବା ନିଆଯାଇଥିବା କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟକୁ କୌଣସି ନ୍ୟାୟାଳୟ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ କେବଳ ଏହି ଆଧାରରେ ପ୍ରଶ୍ନ କରାଯିବ ନାହିଁ ଯେ ସିରହିନ୍ଦ କେନାଲ ନିୟମ କିମ୍ବା ପଶ୍ଚିମ ଜୁମ୍ନା କେନାଲ ନିୟମ ପେପ୍ସୁ ରାଜ୍ୟରେ ସେହି ତାରିଖରେ ବଳବତ୍ତର ନଥିଲା ଯେଉଁ ତାରିଖରେ ଏପରି ପଦକ୍ଷେପ ନିଆଯାଇଥିଲା କିମ୍ବା ଏପରି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରଣୀତ ହୋଇଥିବା ପେପ୍ସୁ ସିରହିନ୍ଦ କେନାଲ ଏବଂ ପଶ୍ଚିମ ଜୁମ୍ନା କେନାଲ ନିୟମ (ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ଏବଂ ବୈଧିକରଣ) ଅଧ୍ୟାଦେଶ, 1954କୁ ଅବିଳମ୍ବେ ପ୍ରତିସ୍ଥାପିତ କରିଛି ।

ମୁକାଣ୍ଡି ରାମ ବନାମ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ ଯନ୍ତ୍ରୀ ([1]) ମାମଲାରେ, ଯାହାର ଆଧାରରେ ଏହି ମାମଲାର ଆବେଦନକୁ ଅଧିକ ଆଲୋଚନା ବିନା ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା, ପେପସୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ସହିତ ପ୍ରାୟତଃ ସମାନ ଥିବା ତଥ୍ୟ ଉପରେ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ସରହିନ୍ଦ କେନାଲ ନିୟମ 31 ସହିତ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଥିବା ନିୟମ 32 ଏବଂ ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଆଇନର ଅଧିନିୟମ 33 ଅନୁଯାୟୀ କେନାଲ କମିଶନରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଶେଷ ଦର ଆଦାୟ ଯଥାର୍ଥ ଥିଲା ।

ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ନୌନିତ୍ ଲାଲ୍ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନର ସମର୍ଥନରେ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଉଠାଇଥିବା ମୁଖ୍ୟ ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି ଯେ ପେପ୍ସୁ ସିରହିନ୍ଦ କେନାଲ ଏବଂ ପଶ୍ଚିମ ଜୁମ୍ନା କେନାଲ ନିୟମ (ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ଏବଂ ବୈଧିକରଣ) ଅଧିନିୟମ ସଂଖ୍ୟା IV ର ଧାରା 3 ଏବଂ ଧାରା 4 ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 20 (1) ର ଉଲ୍ଲଂଘନ କରି ଏହି ଆଇନକୁ ଅସାମ୍ବିଧାନିକ ବୋଲି ଦର୍ଶାଯାଇଛି । ସେ ଯେଉଁ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକୁ ଆବେଦନ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ ତାହା ହେଉଛି (i) ନିୟମ 32 ଏବଂ 33 ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଉପରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହୁଏ ନାହିଁ ଏବଂ (ii) ଟିକସ ଲାଗୁ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ସୂଚନା ଯଥେଷ୍ଟ ନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏହା ଆମ ପାଇଁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସିଟି ମଧ୍ଯ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇନାହିଁ, ଏହି ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଆମେ ତାଙ୍କୁ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକୁ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେଇନାହୁଁ । ନିୟମ 32 ଏବଂ 33 ଅଧିନିୟମର ନିୟମ-ପ୍ରଣୟନ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ପରିସର ବାହାରେ ଥିବା ଅନ୍ୟ ଏକ ପ୍ରସଙ୍ଗ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ପରେ ପରିତ୍ୟାଗ କରାଯାଇଥିଲା ।

ତେଣୁ ଆମ ବିଚାର ପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ବିଷୟ ହେଉଛି ଯେ, ପେପ୍ସୁ ସିରିହିନ୍ଦ କେନାଲ ଏବଂ ପଶ୍ଚିମ ଜୁମ୍ନା କେନାଲ ନିୟମ(ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ଏବଂ ବୈଧକରଣ) ଅଧିନିୟମ, 1954ର ଧାରା 3 ଏବଂ ଧାରା 4 ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 20 (1) ର ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଉଲ୍ଲଂଘନ କରୁଛି କି । ଅନୁଚ୍ଛେଦ 20 (1) ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଛି ଯେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଅପରାଧ ଭାବରେ ଆରୋପିତ କରିବା ସମୟରେ ବଳବତ୍ତର ଆଇନର ଉଲ୍ଲଂଘନ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯିବ ନାହିଁ, କିମ୍ବା ଅପରାଧ କରିବା ସମୟରେ ବଳବତ୍ତର ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଯାହା ଦଣ୍ଡ ଦିଆଯାଇପାରେ ତାହାଠାରୁ ଅଧିକ ଜୋରିମାନା ଦିଆଯିବ ନାହିଁ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେ, ପେପସୁ ସିରହିନ୍ଦ କେନାଲ ନିୟମର ନିୟମ 32 ଏବଂ 33 ର ପ୍ରାବଧାନ ଲାଗୁ କରାଯାଇଥିବା ବିଶେଷ ଶୁଳ୍କ ଲାଗୁ କରିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେଉଥିବା ନିୟମଏ ଏହି ବିଭାଗଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ, ଯାହା ଜଳ ବ୍ୟବହାର ସମୟରେ ଲାଗୁ କରାଯାଇ ପାରି ନ ଥିଲା, ତାହା ମନ୍ଦ ଅଟେ, କାରଣ ଏହାଦ୍ୱାରା ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କୁ ଅପରାଧ ଘଟିବା ସମୟରେ ବଳବତ୍ତର ଥିବା ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଲାଗୁ କରାଯାଇଥିବା ଦଣ୍ଡଠାରୁ ଅଧିକ ଜୋରିମାନାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଛନ୍ତି ।

([1]) LPA/FAG NO.58/1954.

ଏହି ତର୍କ ଏହି ଧାରଣା ଉପରେ ଆଧାରିତ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜଳର ବ୍ୟବହାର ଏକ "ଅପରାଧ" ଥିଲା ଏବଂ ଏହିପରି ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ କେନାଲ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 31 ସହ ପଢ଼ାଯାଇଥିବା ନିୟମ 32 ଏବଂ 33 ଅନୁଯାୟୀ ବର୍ଦ୍ଧିତ ଜଳ ଶୁଳ୍କ ଲାଗୁ କରିବା ଏପରି ଏକ "ଅପରାଧ" ପାଇଁ " ଏକ ଜୋରିମାନା" ଥିଲା । ଏହି ଧାରଣା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଭୁଲ । *ମକବୁଲ୍ ହୁସେନସ୍ ମାମଲା* ([1]) ରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ପେସ୍କୁଙ୍କ "ଅପରାଧ" ମାମଲା ଯେଉଁଠାରେ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 20 (2)ର ବିଚାର ପାଇଁ ଆସିଥିଲା ତାହା ସମ୍ବିଧାନରେ ପରିଭାଷିତ ହୋଇନାହିଁ । ତେଣୁ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 367 ଅନୁଯାୟୀ, ଏହା ପ୍ରଦାନ କରେ ଯେ ସାଧାରଣ ଖଣ୍ଡ ଅଧିନିୟମ, 1897, ସମ୍ବିଧାନର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ପାଇଁ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 20ର କେତେକ ଖଣ୍ଡରେ ଥିବା "ଅପରାଧ" ଶବ୍ଦ ପ୍ରୟୋଗ ହେବ, ଯାହା ସାଧାରଣ ଖଣ୍ଡ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 3 (37) ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଅର୍ଥକୁ ଜଣାଇବା ପାଇଁ ଏହାକୁ ବୁଝିବା ଆବଶ୍ୟକ । ସେହି ଧାରା ଏକ "ଅପରାଧ" କୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରେ ଯାହାର ଅର୍ଥ ବର୍ତ୍ତମାନ ବଳବତ୍ତର ଥିବା କୌଣସି ଆଇନ ଦ୍ୱାରା ଦଣ୍ଡନୀୟ ଏକ କୃତି ବା ଅକୃତି ।

ଦଣ୍ଡ ହେଉଛି ଏକ ପଦ୍ଧତି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ରାଜ୍ୟ କିଛି କରିବା କିମ୍ବା କିଛି ନକରିବାକୁ ନିଷେଧ କରୁଥିବା ଏହାର ଆଇନକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରେ । ଦଣ୍ଡ ବିଭିନ୍ନ ରୂପ ନେଇପାରେ। ଏହା କେବଳ ଏକ ଭର୍ତ୍ସନା ହୋଇପାରେ; ଏହା ଏକ ଜୋରିମାନା ହୋଇପାରେ; ଏହା ଚାବୁକ ମାଡ଼ ହୋଇପାରେ; ଏହା କାରାଦଣ୍ଡ-ସରଳ କିମ୍ବା ସଶ୍ରମ ହୋଇପାରେ; ଏପରିକି ଏହା ମୃତ୍ୟୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିସ୍ତାରିତ ହୋଇପାରେ । କିନ୍ତୁ ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରର ହେଉ, ଦଣ୍ଡ ସର୍ବଦା କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ବା ନ କରିବା ଉପରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଲଗାଉଥିବା ରାଜ୍ୟ ଆଇନ ସହିତ ଜଡ଼ିତ । ଯଦି ଏପରି ଏକ ଆଇନ ବିଦ୍ୟମାନ ନାହିଁ, ତେବେ କୌଣସି କୃତି ବା ଅକୃତିକୁ "ଦଣ୍ଡନୀୟ" ହେବାର କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, କେନାଲ ଆଇନର ଅଧିନିୟମ 31 ଅନୁଯାୟୀ ଜଳର ଅନଧିକୃତ ବ୍ୟବହାରକାରୀଙ୍କୁ ନିଷେଧ କରୁଥିବା କୌଣସି ଆଇନ ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହାରରେ ଆଦାୟ କରାଯିବ କି ? ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ, ସେପରି କିଛି ନାହିଁ । ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଦରରେ ଜଳ ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ଶୁଳ୍କ ଲାଗୁ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରି ବିଧାନମଣ୍ଡଳ ଜଳ ବ୍ୟବହାରକୁ ନିଷିଦ୍ଧ କରୁନାହାନ୍ତି । ଏହି ବିଭାଗରେ "ଅନଧିକୃତ ବ୍ୟବହାର" ନିଷେଧର କୌଣସି ଧାରଣାକୁ ଆକର୍ଷିତ କରେ ନାହିଁ । ଏହି ଆଇନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଥିବା ଜଳ ପାଇଁ ଦେୟ ପାଇବା

([1]) [1953] S.C.R. 730.

ଏବଂ ବାସ୍ତବରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଦର ଅଧିକ ହୋଇଥାଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଏହି ସ୍ଥିତିକୁ ବଦଳାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

ତେଣୁ ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜଳର ବ୍ୟବହାର "ଅପରାଧ" ନଥିଲା ଏବଂ ଏହାର ଉପଭୋକ୍ତାଙ୍କ ପାଇଁ ବିଶେଷ ଶୁଳ୍କ ଆଦାୟର ଆଦେଶ ଏକ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଜୋରିମାନା ଲାଗୁ କରିନଥିଲା । ଯେତେବେଳେ ଉପପ୍ରଭାଗ କେନାଲ ଅଧିକାରୀ କିମ୍ବା କେନାଲ କମିଶନର ଏହି ମାମଲା ପରିଚାଳନା କରୁଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ପଡିଲା ଯେ ଏହି ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଅନଧିକୃତ ଭାବରେ ପାଣି ବ୍ୟବହାର କରିଛନ୍ତି କି ଏବଂ ଯଦି ହଁ ତେବେ ଏହିପରି ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ କେଉଁ ହାରରେ ଶୁଳ୍କ ଆଦାୟ କରାଯିବା ଉଚିତ । ଏହା କରିବା ସମୟରେ, ସେମାନେ କୌଣସି ଅପରାଧ ପାଇଁ କାହାକୁ ବିଚାର କରୁନଥିଲେ; ଏବଂ ବିଶେଷ ଦର ଲାଗୁ ହେବା ଏହି ଦରଗୁଡ଼ିକୁ ବ୍ୟବହୃତ ପାଣି ପାଇଁ ଶୁଳ୍କରୁ ବଞ୍ଚିତ କରିନଥିଲା ଏବଂ ଅପରାଧ ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ଜୋରିମାନାରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିନଥିଲା । ତେଣୁ ଏଠାରେ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 20 (1) ର ପ୍ରାବଧାନ ଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରୟୋଗ ପାଇଁ କୌଣସି ସୁଯୋଗ ନାହିଁ ।

ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକୁ ଖର୍ଚ୍ଚ ସହିତ ଖାରଜ କରାଯାଉଛି ।

ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :
ରାମଚନ୍ଦ୍ର ସାହୁ
ଅନୁବାଦକ
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।